

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

(Έντυπώσεις, σχέψεις, ανέκδοτα, περιεργα και άστεια)

ΩΡΑ που εξαλειώθησαν όλοι οι φόβοι και ό πάταγοι, ό φανατισμός και ή όξυτης, και κατάπαυσε της μάχης ή βοή, άς γράψουμε μερικά παρατηρήσεις για την εκλογή της Θεσσαλονίκης. Η εκλογή αυτή ήταν ιστορική και αξιοσημείωτος, όχι μόνον γιατί και ή δυό αντίμαχόμενες μεριδες απέδωσαν μεγάλη σημασία σ' αυτήν, αλλά και γιατί έπικρατήθη ό,τι καλύτερο και άδελφικότερο είχαν οι μονομαχιστάντες δυό πολιτικοί κόμμοι, ό,τι καλύτερο λέγο και έλλεικτόν στην πολιτική, την διανομή, την πνευματική υπεροχήτητα, τη μαχητικότητα, την ηρωική και την επιχειρηματολογία.

Κατά τις τελευταίες ιδίως 15 ήμερες, ή Θεσσαλονίκη είχε μεταβληθή σε Πανελλήνιο Έκθεσι τύπου και προσκοπιότητων!...

Τό έκαστερον μίως και ό φανατισμός ήταν άπεφρακτος. Τό περίεργον δέ εινε ότι και ή δυό αντίμαχες μεριδες είχαν στησει τά στρατηγεία τους στό μεγάλο και πολιτελές Ξενοδοχείο της Θεσσαλονίκης, τό «Μεντιπερρανέ».

Μεταξής, Ράλλης, Σαγιάς, Τορκοβασίλης και λοιποί ύπουργοί της Κυβερνήσεως άρ' ένός, Καφαντάρης, Παπαναστασίου Σοφριανόπουλος, Μικονάς και λοιποί πρόην ύπουργοί άρ' έτέρου. Και γέρο άρ' αϊτούς οι έπιτελές, παραγόνοτες, σηματοφύλακες, πρόην άξιοματικοί, και διανομήνοιο, λογοτέχναι, πρωτοτύλληκατα του λόγου, τών τερτιπών, της πένας, της πάλης και της μαχητικότητας...

Πώς ώλο αυτό τό εύφλεκτον ύλικόν δέν προστερόθη συννοθεύον μεσα στό Ξενοδοχείο και δέν έπληθην άνάφλεξίς κι' άνάπαιξις, αυτό πεύα εινε ένα θαύμα!

Έκει μέσα, έκτός τών άρχηγών, είχε συγκεντρωθή όλη ή σύγχρονη ή κοινωνική που δέρνει σήμερα τους έργαζόμεους.

Έθνικοσοσιαλιστάι, δημοκράται, κολεκτιβιστάι, βασίλικοι, φασίσται, συντηρητικοί, άριστοκράτορες, άριστερότεροι, άριστερότατοι, δεξιοί, δεξιότατοι και... δεξιόταχνα.

Π. χ., ό z. Πασσαλάδης, παλαός σοσιαλιστής, ορθόδοξος, όπως ό ίδιος λέγει, περισσότερο πλησίαζε τόν z. Σοφριανόπουλο, τόν όποιον όμως κατά βάθος... δέν άνεχόταν.

—'Ο Σοσιαλισμός του z. Σοφριανόπουλου, έλεγε, εινε... Μοραβιτικός Σοσιαλισμός.

'Αλλά και για τόν z. Πασσαλάδη, μιάς εΐταν, ότι και ό δικός του σοσιαλισμός εινε... σοσιαλισμός... 'Α λ η π α σ α λ ι δ ι κ ο ς !

Ρωστώνη, τουτέστιν, ναργιλές, ζαπτιοκρια και άλλα λόγια!

'Επιαναλαμβάνοιμε ότι μιάς τό εΐταν, αυτό, όχι όμως ό z. Μουζενίδης.

Οι φίλοι του, λένε, ότι ό ρομαντικότερος τών άρχηγών κομμάτων, εινε ό z. Παπαναστασίου. 'Αλλά δέν εινε μόνον ρομαντικός. Εινε επίσης και ό πιοτόρος τών άρχηγών κομμάτων.

Και άν εινε μόν ή δέν εινε, δέν τό ξέρω, έκεινο όμως που γνωρίζω εινε ότι ό z. Ζήσης, ό συννομοκρήτης του «Μεντιπερρανέ», έκανε μια γράφα επ' αυτού, άν και θεωρείται ό έξιστότερος τών Μακεδόνων.

Καθώς γράφομεν άνωτέρω, όλοι οι άρχηγοί και ύπουργοί τών κομμάτων, τών και τών, και τών δυό παρτάξέων, μένανε στό «Μεντιπερρανέ».

Καθώς γράφομεν άνωτέρω, όλοι οι άρχηγοί και ύπουργοί τών κομμάτων, τών και τών, και τών δυό παρτάξέων, μένανε στό «Μεντιπερρανέ».

—Κι' ό Φιλίππ... Σεχάσαμε τόν Φιλίππ, κυρία μου... Σεχάσαμε τόν καλύτερό μου φίλο, και σεχάσαμε τόν πιο τρυφερό άρ' τους συζύγους... Κυρία μου, μιάς χωρίζε άβυσσος!...

—'Εσθιασεν κι' οι δυό τους τά κεφάλια. Στις ψηφές τους είχε ξεπαώσει τόρα μιά άρ' τις θιέλλες εκείνες, που συντρίβουν, που κοιματιάζουν τούς άνόνητους, και που ραμίζουν τούς δυνατούς...

Τό άρνητικόν έσωτερικό πάλεμα τους καθρεφτιζόταν στό συστασμένα πρόσωπα τους και στό ζωνομένα μετωπά τους, ένó ό ίδιώτας γυλόσε άρνητονος και τούς έκαυγε με την άλωάρα του τά μάτια...

'Ακούστηκε τό βοήθητό μιάς μάχρας. Κι' ύστερα τό μουμουρητό του Μαρτέν:

—Μέ διώξατε στην άρχη... 'Ασρήστε με να φύγω...

Κι' άκούσθηκε κατόπιν ή ύπόσκηρη φωνή της 'Ουατίας, σάν βογγητό σπαραγμού:

—Κανείς δέν σας κρατεί... Πρέπει να σωθούμε κι' οι τρεις!... Φύγετε... Φύγετε...

Κι' ένας λαγμός την έπληξε.

τερρανή». Από εκεί επρόκειτο να άκυλήσει και ό z. Βενιζέλος.

'Αλλά ό z. Μεταξάς και οι ύπουργοί της Κυβερνήσεως, κάλεσαντες τούς ιδιοκτήτες του Ξενοδοχείου Ζήση και Ταγματάρχον, τους κατέστησαν γνωστόν ότι δέν αναλαμβάνουν καμμίαν εύθύνην της... άνεφάρτητος του Ξενοδοχείου τών, εάν μιλούσε ό z. Βενιζέλος άπ' εκεί.

Κατόπιν αυτού οι z.z. Ζήσης και Ταγματάρχος έδήλωσαν ότι δέν παραχωρούν τό Ξενοδοχείο τών για την όμιλία του z. Βενιζέλου.

Τότε, έθεώρησεν ύποχρέωσίν του να έπέμψη προσωπικός στους ιδιοκτήτες και να τούς παρακαλέση ν' ανακαλέσουν την άπαγόρευσι του ό z. Παπαναστασίου. Αϊτοί όμως ήταν άνένδοτοι.

—Θά μιάς σάσουν τά πράγματα και θά μιάς καταστρέφουν τό Ξενοδοχείο! εΐταν.

—Δέν θά γίνη τίποτε, τούς έλεγεν ό z. Παπαναστασίου.

—Πώς δέν θά γίνη τίποτε; Κι' άν γίνη μιά συμπλοκή, πώς αναλαμβάνει την εύθύνην, άπ'ήρτησαν έκεινοιο.

—Όσο γι' αυτό σας έγγραφωμ ενό έντογράφου, τούς εΐπεν ό z. Παπαναστασίου.

Κι' ό z. Ζήσης μουμιοούισε:

—Τι να την κάνοιμε την έγγραφήν αυτήν;

—Γιατί;

—Γιατί σεις z. Παπαναστασίου έχετε ά ψ ι λ ι α ν (δέν έχετε ψιλά!).

'Ο z. Παπαναστασίου δέν κατόλαβε τη λέξι.

—Τι εΐκατε ότι έζω; ρώτησε.

Κι' ό z. Ζήσης έννοήσας τη γράφα του, διάφωσσε λογαριαζάς:

—Εΐπα, ότι σεις z. Παπαναστασίου έχετε ά σ ο υ λ ι α ν... οικονομική!

'Ο z. Παπαναστασίου έβλεπε και δέν έπέμεινε. Και ό z. Βενιζέλος μίλησε από τό «Μάξεστικ» του z. Τσαΐη.

'Ενα απόγευμα, καθός περνούσαμε από την άγορά της Λεκατερίνης, με τόν z. Σοφριανόπουλον και τόν έν φίλό... (σύντροφο) και όσαδόν τον z. Λεονάρδον, φαρμακοποιόν στη Βέροια, μιάς μύρισε άξαφνα ενόθλα φρομού ζεστού που μόλις ξεφουρνιζεται.

—Καρό εΐχα, μιάς λέει ό z. Σοφριανόπουλος, να μισόστο μισοδιά ζεστό φρομού.

Έπλησίασαμε σ' έναν εκεί κοντά φουόνο κι' έπάθαμε τό έξής... καταπληκτικό: 'Ότι ό φουόνος εκείνος ζήμιανε φρομού από... ντόπιο σιτάρι.

'Ο z. Σοφριανόπουλος πήρε ένα καρβέλι και τό γράδωσε με τόση στοργή με όση δέν έδώτασε μητέρα άγαπημένο της παιδάκι. Τό κράτησε στό χέριο του λίγο για να τό αϊσθανθή, να τό χορτάση με τό μάτι, και τό άφριξε λίγο μελεγχολαός.

'Όταν σέ λίγο καθήσαμε να φάμε στό Ξενοδοχείο, στείλαμε να πάρουν άρ' τό ντόπιο φρομού, τό σιταρένιο.

'Αλλά τά παιδάκια που πήγαιναν κι' ήχογοντο μιάς έφραναν φρομού λευκά, άρ' τά άμερικανικά παιδάκια. Στείλαμε άλλο παιδί, τού έδώσαμε οδηγίες πώς να βρή τόν φουόνο και τά παιδάκια μιάς λέγανε:

—Τόν ζέρο! Τόν ζέρο!

'Αλλά και πάλι λευκό φρομού μιάς έφρανε.

Δέν μπορούσα να έξηγήσω τό μυστήριο!

—Μά τί διάβολο, έλεγα σ' έναν πολιτεμένο του τότου, σέ μισή ώρα τά πήραν όλα τού φουόνο τού φρομού!

—'Όχι, δέν πρόκειται περί αυτού, μου άπάντησε. 'Ο φουόνος έχει άζαμα καρβέλια από ντόπιο σιτάρι...

—Τότε γιατί δέν πούλαει;

—Πούλαει, πώς δέν πούλαει;

—Έν τοιαύτη περιπτώσει γιατί δέν δίνει και σ' έμιάς;

—Γιατί δέν αφινοιμε έμιάς;

—Έσείς!...

—Μάλιστα έμεις! Κοντάκι μ' άρχηγός κάμματος, τί θά έλεγε, άν τού άνωκε στον τόπο μας μισότο φρομού να φάη και δέν τού δίνοιμε άπ'τρο που τρώει όλος ό κάμμος, ό καλύτερος!...

'Όταν στον z. Γ. Παπανορέου παρουσιάστηκε στό Ξενοδοχείο όπου έμεινε μια έπιτροπή 'Εβραίων, 3—4 ήμερες πριν τών έλλογών, να τόν συμβουλευθή ήρθεν τί στάσι να κρατήση κατά τής έλλογας τό έβραϊκόν στοιχείον, έκεινος τούς άπάρτησε:

—Νά προσθέσετε στις δέκα έντολές σας, άκόμη μιάν έντολή.

—Ποιά;

—Την... σου ψηφίσε!

'Εκεινοιο τών διαβεβαίωσαν πώς έτσι θά γίνη, μα πήγαν και... ψηφίσανε όλοι, μέχρι τεθνεώτων, παραβάντες την έντολή του z. Παπανορέου.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Εΐχαν στησει τό στρατηγείο τους στό «Μεντιπερρανέ»

Πρωτοπαλληκατα της μαγκούρας!...